

Αθωνική

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2007 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 142

Πολιτεία

'Αδιάλειπτος ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Εν τῇ ἀρχῇ τῆς μοναστηριακῆς μου ζωῆς ἐν Ἄθω ὁ Κύριος ἐχαρίσατο εἰς ἐμέ τὴν ἀδιάλειπτον προσευχήν, ἣτις, διατηροῦσα τὴν ἐντασιν αὐτῆς, μετέβαινεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκ τοῦ ἐνός θεματος εἰς τὸ ἄλλο. Θά διηγηθῶ περὶ τίνος, ὅπερ ἐνθυμοῦμαι ἐναργῶς, ἐφ' ὅσον γίνεται λόγος περὶ προσευχῶν, αἵτινες ἀφῆκαν ἀνεξίτηλα ἴχνη ἐπὶ τοῦ εἶναι μου.

Πολλάκις συνέβαινε τὸ ἀκόλουθον: Το ἑσπέρας, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐκλείον τελειῶς τὸ παράθυρον τοῦ κελίου μου καὶ ἐκάλυπτον τοῦτο διὰ τριῶν παραπετασμάτων, ὥστε νὰ δημιουργηθοῦν κατὰ τὸ δυνατόν καλύτεραι συνθήκαι ἡσυχίας καὶ σκότους... Προσπίπτων ἐπὶ πρόσωπον ἐπὶ τοῦ δαπέδου τοῦ κελίου μου, προέφερον βραδέως τοὺς λόγους τῆς προσευχῆς τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου· ἐξηφανίζετο πᾶσα αἴσθησις τῆς στενότητος τοῦ μικροῦ μου κελίου καὶ ὁ νοῦς μου, ἐπιλανθανόμενος τοῦ σώματος, ἤσθάνετο ἑαυτὸν ἐν τῷ φωτὶ τοῦ Εὐαγγελικοῦ λόγου. Τὸ πνεῦμα μου προσηλωμένον εἰς τὴν ἀπύθμενον σοφίαν τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ, ἐλεύθερον παντός ὕλικου πράγματος, ἤσθάνετο ἑαυτὸ πεπυρωμένον ἐκ τῆς ἐλλάμπειως τοῦ νοητοῦ Ἡλίου ὡς τὸ σῶμα τὸ ἐκτιθέμενον ὑπὸ τὸν μεσημβρινὸν ἡλιον. Πραεῖα εἰρήνη ἐπλήρου τότε τὴν ψυχὴν μου, ἣτις ἐπελανθάνετο πάσης ἀνάγκης καὶ ἀγωνίας τῆς γῆς.

Ηνοερά αὕτη ὄρασις ἐλάμβανε χαρακτῆρα πλήρους βεβαιότητος: "Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὄλῃ τῇ καρδίᾳ σου καὶ ἐν ὄλῃ τῇ ψυχῇ σου καὶ ἐν ὄλῃ τῇ διανοίᾳ σου... καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν" (Ματθ. κβ' 37-39). Ὁ Κύριος ἐδίδεν εἰς ἐμέ νὰ ζήσω τὴν κατάστασιν ταύτην, καὶ τὸ πνεῦμα μου ἐδίψα νὰ προσπέσῃ εἰς τοὺς πόδας Αὐτοῦ ἐν εὐγνωμοσύνῃ διὰ τὴν δωρεάν ταύτην.

Επαναλήψεις τοιαύτης καταστάσεως, μετὰ τινων διαλειμμάτων, διήρκουν ἐπὶ μῆνας, ἴσως καὶ ἐπὶ ἔτη. Ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ αὐτοῦ Φωτός κατὰ τὴν ὑπὲρ τοῦ κόσμου προσευχὴν βαθεῖα λύπη ἐκυρίευεν ὅλης τῆς υπάρξεώς μου. Διέκρινον σαφῶς ὅτι τὰ ἀναριθμητὰ καὶ ἀτελεῦτητα παθήματα ὅλης τῆς οἰκουμένης εἶναι συνέπεια τοῦ χωρισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀποκαλυφθέντος ἡμῖν Δημιουργοῦ ἡμῶν. Ἐάν ὁ κόσμος ἠγάπα τὸν Χριστὸν καὶ τὰς ἐντολάς Αὐτοῦ, τότε τὸ πᾶν θά μετεμορφοῦτο ριζηδὸν καὶ ἡ γῆ θά μετεβάλλετο εἰς θαυμαστὸν παράδεισον.

Ἀρχιμανδρίτου Σωφρονίου

Γερόντων

✘ Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ μητέρα μας! Δι' Αὐτῆς ἐνοῦμεθα μετὰ τὸν Χριστὸν. Μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν συναρμονίζονται ἡ Μάρθα καὶ ἡ Μαρία (δηλ. οἱ πνευματικὲς καὶ ὕλικὲς ἐνασχολήσεις).

✘ Ὁ Μ. Βασίλειος λέγει: "Εἶναι καλύτερο νὰ σταματήσῃ ὁ ἥλιος τὴν τροχίᾳ του, παρά νὰ παραμένῃ τὸ Ψαλτήριο ἀδιάβαστο στὰ σπῖτια τῶν Χριστιανῶν. Ὅπως ὁ ἥλιος εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀστέρας ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους, ἔτσι καὶ τὸ Ψαλτήριο εἶναι ἀνάμεσα στὰ ἄλλα θεόπνευστα βιβλία". Νὰ ἔχετε τὸ Ψαλτήριο σάν ἕνα ἡδύτατο γλυκὸ. Ὅταν πεινᾶτε, κόβετε μιά φέτα καὶ τρώτε λίγο.

† Γέρων Κλεόπας

✘ "Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἔχουν χαρίσματα. Ἄλλος λίγα καὶ μικρά· ἄλλος περισσότερα. Ἄλλος σωματικὰ ἢ φυσικὰ, ἄλλος πνευματικὰ. Ὅλα εἶναι ἐκ Θεοῦ. Καὶ ὅλα δημιουργοῦν εὐθύνη. Πρέπει νὰ τὰ χρησιμοποιοῦμε σωστά. Πνευματικὰ.

✘ Μὴν ξεχνᾶς ὅτι ὁ Θεὸς σέβεται τὴν ἐλευθερία σου. Ἡ σωτηρία σου εἶναι στὰ δικά σου χέρια. Ὁ Θεός, γιὰ νὰ σε σώσῃ, θέλει νὰ τὸ θέλῃς κι ἐσύ.

† Γέρων Ἰωήλ

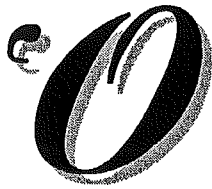
✘ Ἡ μοναξιά εἶναι μιά συνομιλία μετὰ τὸν Θεὸ καὶ μετὰ τὰ πνεύματα, πού μᾶς πλησιάζουν μετὰ ἀγάπῃ καὶ στοργῇ. Ποτὲ δὲν θ' ἀνταλλάξω τοὺς ξερούς καὶ σκούρους βράχους τῆς Πάτμου μετὰ τοὺς ἀνθοστολισμένους κήπους τῶν Ἀθηνῶν. Στὴν πόλι οἱ ἄνθρωποι βλέπουν τὰ ἄνθη, τίς ὁμορφες ἐπαύλεις κι ὁμῶς ἡ καρδιά τους δὲν προσφέρει ἕνα "εὐχαριστῶ" στὸν Θεὸ πού τόσες ὁμορφιὲς μᾶς γέμισε. Ἐνῶ σέ μιά ἔρημιά καὶ τὸ πιὸ ἄσχημο τοπίο καὶ τὸ πιὸ ἄφωνο πουλὶ σέ κάνει νὰ δῆς τὸν Θεὸ κοντὰ σου.

† Γέρων Ἀμφιλόχιος

✘ Τὴν γλυκεῖα ζωὴ δὲν τὴν αἰσθάνονται αὐτοὶ πού τὴν χαίρονται κοσμικὰ, ἀλλ' αὐτοὶ πού ζοῦν πνευματικὰ καὶ δέχονται καὶ τίς πίκρες μετὰ χαρὰ, σάν ἱαματικὰ βότανα γιὰ τὴν υγεία τῆς ψυχῆς.

✘ Εἶτε καθρέφτης εἶναι κάποιος εἴτε καπάκι ἀπὸ κονσερβοκούτι, ἐάν δὲν πέσουν πάνω του οἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου δὲν λαμποκοπάει.

† Γέρων Παῖσιος

Ο πατήρ 'Ιάκωβος ήταν ένας αγιασμένος ιερομόναχος. Τά τελευταία χρόνια τῆς ζωῆς του τά ἔζησε στά Ζαγοροχώρια τῆς Ἡπείρου, στό Μοναστηράκι τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ, κοντά στό Μονοδέν-

δρι. Ὁ πατήρ 'Ιάκωβος διέτρεξε πολλούς κινδύνους, ὄχι μόνον εἰς τὴν Κατοχήν, ἀλλά καί εἰς τόν συμμοριτοπόλεμο. Τό σπουδαῖον ὅμως εἶναι, ὅτι ὁ Θεός τόν διεφύλαξε κατά θαυμαστόν τρόπον ἀπό ὄλους αὐτούς τούς κινδύνους. Τό δέ σπουδαιότερον εἶναι ὅτι ἡ σωτηρία αὐτοῦ ἐγένετο ἀφορμή νά σωθοῦν καί ἄλλοι. Μιά τοιαύτη θαυμαστή διάσωσης του εἶναι καί ἡ ἀκόλουθος.

Κάποιαν ἡμέρα ἐπέστρεφε ἀπό τό χωριό Σουδενά, πού ἐλειτούργησε, εἰς τό Μοναστηράκι του, πού ἀπείχε δύο ὥρες περίπου. Στόν ἐρημικό ἐκεῖνο δρόμο βαδίζοντας προσηύχето νοερώς, ὅπως συνήθιζε πάντοτε. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός κατῶρθωνε νά ἔχη εἰς ἐφαρμογὴν τό "ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε".

Ἐν τῷ μεταξὺ ἄνδρες τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ ἐναρκοθέτησαν ἓνα σημεῖον τοῦ δρόμου. Κατέλαβαν ἀκολουθῶς τό ὕψωμα καί παρακολουθοῦσαν, μήπως περάσει κάποιος συμμορίτης.

Αἴφνης βλέ-

πουν νά ξεπροβάλλη ἀνύποπτος ὁ πατήρ 'Ιάκωβος στό ναρκοθετημένο σημεῖο τοῦ δρόμου. Βάζουν τίς φωνές γιά νά τόν προλάβουν: "Παπούλη... παπούλη". Ἀλλά ὡσπου ν' ἀκούση ὁ πατήρ 'Ιάκωβος -ἦταν ἄλλωστε προσηλωμένος στήν προσευχή- τὴν πάτησε τὴν νάρκη. Ἐξερράγη μέ δαιμονιώδη κρότον: Ἐβούϊξαν οἱ πλαγιές καί τά φαράγγια καί σύννεφα κονιορτοῦ ἐσηκώθησαν. Λές καί ἐξερράγη κάποια ἀπό τὰς φιάλας τῆς Ἀποκαλύψεως.

"Πάει ὁ φουκαρᾶς ὁ παπούλης", λέγουν οἱ στρατιῶται καί τρέχουν εἰς τόν τόπον τοῦ δυστυχήματος. Καί τί βλέπουν; Τρίβουν τά μάτια τους. Δέν μποροῦν νά τό πιστέψουν. Βλέπουν τόν πατέρα 'Ιάκωβο ἄσπρον ἀπό τὴν σκόνη, σάν μιλωνά, νά τινάζη τά ράσα του, χωρὶς νά ἔχη πάθη τίποτε καθ' ὄλοκληρίαν. Δέν μποροῦν νά συνέλθουν ἀπό τὴν ἐκπληξίν των.

- Καί δέν ἔπαθες, παπούλη, τίποτε; ρωτοῦν μέ θαυμασμόν.

- Πῶς νά πάθω, παιδιά μου; Ἀφήνει ὁ Θεός νά πάθωμε τίποτε, ἀφοῦ ἔλεγα τὴν προσευχή μου; τούς ἀπήντησε. Καί σὰς δέν θά σὰς ἀφήσει ὁ Θεός νά πάθετε τίποτε. Θά σὰς φυλάξῃ νά γυρίσετε στά σπίτια σας. Μονάχα νά πηγαίνετε μέ τόν δρόμο τοῦ Θεοῦ. Νά καθῆσω παιδιά μου, νά ἐξομο-

λογηθῆτε, καί μεθαῦριο νά σὰς λειτουργήσω νά κοινωνήσετε;

- Naί, παπούλη, ἀπήντησαν ὄλοι τους μέ ἓνα στόμα, συνεπαρμένοι ἀπό τό θαῦμα.

Ἡ εὐκαιρία ἦταν μοναδική νά κερδηθοῦν οἱ ψυχές αὐτές καί ὁ ἄξιος λευίτης, πού ἐνδιέφερετο μόνον διὰ νά σωθοῦν ψυχές, τὴν ἐξεμεταλλεύθη. Σέ λίγο, καθισμένος σέ μιά πέτρα κάτω ἀπό ἓνα δένδρο, φορώντας τό ἐπιτραχήλι του, μέσα στό κρῦο τοῦ χειμῶνος, τούς ἐξωμολογοῦσε ἕναν-ἕναν.

Τὴν θαυμασίαν καί ὑπέροχον αὐτὴν ατμόσφαιραν, πού ἦταν γεμάτη ἀπό ἔξαρσιν, εὐλάβειαν καί κατάνυξιν, θέλησε δυστυχῶς νά ταραξῇ ἓνας λοχίας, πού ἦταν δάσκαλος στόν πολιτικό του βίο. Αὐτός στάθηκε πειρασμός καί προσπαθοῦσε νά ἐμποδίσῃ τούς στρατιώτας ἀπό τὴν ἐξομολόγησιν.

- Τί ἀνοησίες εἶναι αὐτές, πού πηγαίνετε σ' ἓναν τράγο νά

πῆτε τί ἔχετε καμωμένα; Αὐτά εἶναι βλακεῖες, τούς λέει.

- Μά, κυρ Λουχία, ἀπαντᾷ ἓνας Ρουμελιώτης στρατιώτης, ἡμεῖς ἰδῶ εἶδαμι θάμμα μί τά μάτια μας κί λές νά μή πιστέψουμι.

Ἰδῶ τραῖνου

πατάει τὴ νάρκα κι τοῦ πινάζ στοῦν ἀέρα, τοῦ κάν' ἀεροπλάνου, κί τοῦ κάν' χίλια-δύο κουμμάτια, κί θά γλύτουνι ὁ γερόπαπας; Μέ τό συμπάθειο κι ὄλας, ἀλλά δέν εἶνι καλά πράγματα αὐτά π' λές.

- Τί θαῦμα, μωρέ ἡλίθιοι, μοῦ τσαμπουνάτε, λέει ὁ λοχίας. Αὐτό ἦταν ἓνα τυχαῖο γεγονός, τό ὅποιον ἐξηγεῖται φυσικῶς. Ἀπλούστατα, ἐπατήθη ἡ νάρκη καί τά ἀέρια μέ τά βλήματα διέφυγον πρός τὴν ἀντίθετον κατεύθυνσιν καί τυχαίως δέν τόν ἔθιξε κανένα. Τό πήρατε τώρα καί τό ἐπαναλαμβάνετε "θαῦμα... θαῦμα" καί κάνετε σάν γυναικοῦλες ὑστερικές. Πού βρήκατε τό θαῦμα; Τί ὑστερίες εἶναι αὐτές; Ντροπή σας...

Αὐτά ἐφθασαν καί στά αὐτιά τοῦ πατέρα 'Ιακώβου, ὁ ὁποῖος πῆγε καί τοῦ εἶπε:

- Παιδί μου, μή τά λές αὐτά. Δέν κάνει. Ἐλα καί σύ νά ἐξομολογηθῆς, νά γίνης ἄνθρωπος τοῦ Χριστοῦ, νά σέ φυλάξῃ ὁ Θεός καί νά πᾶς στό σπίτι σου.

Ἐκεῖνος δέν καταδέχθηκε νά τοῦ δώσῃ κᾶν ἀπάντησιν καί προσοχήν, παρά μόνον τόν ἐκοίταξε μέ ἓνα περιφρονητικό βλέμμα. Κατόπιν πῆρε ἀγγαρία μερικούς ἄνδρας καί πῆγε πρὸς τὸ δάσος, γιά νά κόψουν ξύλα. Ἐκεῖ ὅμως ἐπά-

τησε καί αυτός νάρκη. Τόν έτίναξε στόν άέρα καί τόν έκαμε κομμά-
τια! Αυτόν μόνον καί κανέναν άλλον.

Τόν δυστυχή! Ό Θεός τοῦ έδωσε εύκαιρίαν νά μετανοήση, αλλά
αυτός, πονηρός καί διεστραμμένος, αδιόρθωτος έμεινεν ό δόλιος.
Περιττόν είναι νά σημειωθῆ ότι, έπειτα από αυτό, φόβος καί τρόμος
κατέλαβεν όλους καί ουδείς από τούς στρατιώτας έμεινεν άνεξομο-
λόγητος.

Τό άνωτέρο θαῦμα είχε δημοσιευθῆ εις τό περιοδικόν "Ενορία" τό
1955. Μετ' όλίγας ήμέρας ό διευθυντής τῆς "Ενορίας" έλαβε τήν
κάτωθι έπιστολήν, τήν όποία έδημοσίευσεν εις τό φύλλον 196 τῆς
16ης Μαρτίου 1955.

"Αξιότιμε κ. Διευθυντά,

Εις τό περιοδικόν σας τῆς 1ης Μαρτίου εις τό άρθρον 4 "Πατήρ
Ίάκωβος" γράφετε δι' ένα θαῦμα. Έτυχε νά εύρίσκωμαι εις όλην τήν
υπόθεσιν ως φαντάρος τῆς κλάσεως 1943 καί λοχίας ομάδάρχης εις
τά βουνά τῆς Ηπειρου καί κατάγομαι από ένα μικρό χωριό τῆς Θρά-
κης, τούς Άμαξάδες, τό έπάγγελμά μου είναι καφεπαντοπώλης.

Λοιπόν μέσα εις τό καφενεϊον μου διηγούμην τήν υπόθεσιν, πώς ό
πατήρ Ίάκωβος επέστρεφε από τό χωρόν Σουδενά κι έπάτησε τέσ-
σερεις χειροβομβίδες τύπου "Μίλς" παγιδευμένες, πώς χάθηκε μέσα
εις τούς καπνούς καί τήν σκόνη, πώς δέν σκοτώθηκε, αλλά ούτε καί
έτραυματίσθηκε, αλλά ούτε καί τό ράσο του έτρυπήθηκε, καίτοι
ήμεϊς, άν καί μακρυά, τοῦ φωνάζαμε νά σταματήση, διότι ήμεϊς
μέναμε εις τήν Μονήν καί τόν γνωρίζαμε καλώς. Εϊμασταν ένας
λόχος.

Διηγούμην λοιπόν πώς ήμεϊς έθαυμάσαμεν τό πώς δέν σκοτώθηκε,
πώς έξωμολογηθήκαμε όλοι μας καί ό συνάδελφός μου κοροϊδευε,
διότι αυτός εις τόν πολιτικόν του βίον ήτο διδάσκαλος. Καί αυτός
δέν έξωμολογήθηκε καί μετά, πού πήγε μέ τήν ομάδα του γιά ξύλα,
πάτησε νάρκη καί έγινε κομμάτια.

Καί μοῦ λέει ό πατήρ Ευάγγελος Ίωαννίδης, ό ιερέας τοῦ χωριού
μας: "Κώστα, διάβασα εις τήν "Ενοριαν" τήν υπόθεσιν καί πράγματι
είναι όλα σωστά.

Λοιπόν, κ. Διευθυντά, ήμουν αυτόπτης μάρτυς εις όλα, όσα έγραψεν
ό σεβασμιώτατος Αρχιμανδρίτης Χαράλαμπος Βασιλόπουλος. Αυτό
τό θαῦμα συνέβη εις τά Ζαγοροχώρια τῆς Ηπειρου μέ τόν άνταρτο-
πόλεμο εις τάς 23 Ίανουαρίου τοῦ 1948...

Μέ αγάπη καί σεβασμό

Κώστας Ζαφειρίου

13-3-1955 Άμαξάδες Ίάσμου Κομοτηνῆς".

Η αγάπη πρὸς τό Μοναστηράκι του έκαμε τόν πατέρα Ίάκωβο νά
έπισκεφθῆ τάς Άθήνας. Τό Μοναστηράκι του ήταν έτοιμόρροπον καί
ήρθε νά ζητήση χρήματα διά νά τό έπισκευάση, παρ' όλα τά όγδον-
ταπέντε του χρόνια. Έπεσκέφθη καί τόν από Ίωαννίνων Αρχιεπί-
σκοπον Σπυρίδωνα, ό όποϊος έγνωρίζε τήν αγιότητά του. Τόν βρήκε
πρόθυμον. "Ό,τι θέλει ό πατήρ Ίάκωβος, πού πάτησε τήν νάρκη καί
δέν έπαθε τίποτε", τοῦ ειπε.

† Αρχιμανδρίτου

Χαράλαμπος Δ. Βασιλοπούλου

Από το ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

'Εκ διοργάνσεως προόρασις

Μετά τόν θάνατο τοῦ τελευταίου
εικονομάχου αυτοκράτορος Θεοφί-
λου (829-842) ανέβηκε στόν θρόνο τοῦ
Βυζαντίου ή εύσεβῆς σύζυγός του Θεο-
δώρα, αντί τοῦ ανήλικου υιοῦ τους
Μιχαήλ.

Θέλοντας λοιπόν ή αυτοκράτειρα νά
νυμφεύση τόν Μιχαήλ, έστειλε σέ
διάφορα μέρη παλατιανούς γιά νά βροῦν
κόρη ώραία καί ενάρετη, κατάλληλη γιά
τόν νέο αυτοκράτορα.

Οί παλατιανοί συνήντησαν στήν Καπ-
παδοκία μία εύσεβῆ κόρη μέ εξαιρε-
τικά προσόντα καί εύγενική καταγωγή.
Τήν έλεγαν Ειρήνη. Γεμάτοι χαρά καί
έλπίδες τήν παρέλαβαν καί τήν ώδη-
γοῦσαν στήν Κωνσταντινούπολι.

Καθώς έφθασαν στό όρος Όλυμπος
της Βιθυνίας, ή Ειρήνη τούς παρεκά-
λεσε νά πάρη τήν εύλογία τοῦ Ξακουστοῦ
όσίου Ίωαννικίου τοῦ Μεγάλου, πού άσκή-
τευε εκεί. Ό όσιος μόλις τήν αντίκρουσε
από μακριά, προβλέποντας μέ τό χάρισμά
του τήν πνευματική της εξέλιξι, τῆς
φώνηξε.

- Καλώς ήλθες, δούλη τοῦ Θεοῦ Ειρήνη!
Μέ προθυμία πήγαινε στήν Κωνσταντι-
νούπολι. Μέ χαρά πήγαινε, γιατί σέ χρειά-
ζεται ή Ίερά Μονή Χρυσοβαλάντου, γιά νά
ποιμάνης τίς μοναχές πού βρίσκονται
έκεϊ.

Η Ειρήνη, άφοῦ πήρε τήν εύλογία τοῦ
όσίου, συνέχισε τό ταξίδι της γιά
τήν πρωτεύουσα. Έμαθε όμως στόν δρό-
μο ότι ό αυτοκράτωρ Μιχαήλ είχε ήδη
εκλέξει σύζυγο. Έπισκέφθηκε τότε τήν
Ίερά Μονή Χρυσοβαλάντου. Έγινε μο-
ναχή καί έπειτα από λίγο καιρό ανέλαβε
τήν ήγουμενία μέ τήν έπιθυμία όλων τών
άδελφών, όπως τῆς είχε προφητεύσει ό
όσιος Ίωαννίκιος.

Αθωνικά

Ανταπόδοσις τῆς Εὐεργεσίας

Ο παπα-Φιλάρετος, ὁ ἡγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κωνσταμονίτου ἦταν γνωστός γιὰ τὴν ἀγάπη πού ἐτρεφε γιὰ τοὺς ἄλλους. Ἡ ἀγάπη αὐτὴ ὡστόσο, δὲν περιοριζόταν μόνο στὰ ἔμψυχα. Ἀπλωνόταν πιό πέρα, στὰ ἄψυχα, στὰ ζῶα, στὴν φύσι. Αὐτὴ τὴν συμπάθεια πρὸς τὴν ἄλογο φύσι τὴν παρατηροῦμε σάν ἓνα χαρακτηριστικό στοιχεῖο στὴν χαρισματικὴ ζωὴ τῶν ἐκλεκτῶν δούλων τοῦ Θεοῦ.

Μιά μέρα, ἔξω ἀπὸ τὸ κελλί τοῦ Γέροντα γινόταν μεγάλος θόρυβος. Δύο χελιδόνια εἶχαν ἀρχίσει μεταξύ τους σφοδρὴ μονομαχία. Ὁ Γέροντας ἀνησύχησε ἀκούγοντας ὅλη αὐτὴ τὴν φασαρία. Βγῆκε ἔξω καὶ ἀντίκρουσε θέαμα θλιβερό. Τό ἰσχυρότερο χελιδόνι χτυποῦσε μέ τὸ ράμφος του τὸ ἄλλο καὶ τὸ μαδοῦσε κυριολεκτικά. Χωρὶς νὰ χάση καιρὸ τὸ ἔδιωξε, πῆρε στοργικά στὰ χέρια του τὸ χτυπημένο χελιδόνι καὶ μπῆκε μέσα στό κελλί του. Τό περιποιήθηκε γιὰ μερικὲς μέρες καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν τὸ χελιδόνι νὰ ζήσει.

Από τότε, ὅπως τὸ λιοντάρι τοῦ Ἁγίου Γερασίμου τοῦ Ἰορδανίτου, ἀκολουθοῦσε τὸν Ἅγιο παντοῦ δείχνοντάς του τὴν εὐγνωμοσύνη του καὶ τὴν ἀφοσίωσί του, ἔτσι καὶ τὸ χελιδόνι ἀκο-

λουθοῦσε παντοῦ τὸν παπα-Φιλάρετο. Πετοῦσε μπροστά του, ἔκανε τὰ φτερουγίσματά του, τὰ παιχνίδια του, κελαΐδουσε, ἔδειχνε σάν νὰ προσπαθῆ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν σωτῆρα του.

Μιά μέρα ὁ Γέροντας ἀποφάσισε ν' ἀπομαρκρυνθῆ λίγο ἀπὸ τὸ κελλί του, εἴτε γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὸν Θεό "ἐν τοῖς ἔργοις Αὐτοῦ", εἴτε γιὰ νὰ προσευχηθῆ στὴν ἠσυχία. Τό χελιδόνι, πιστός φίλος καὶ σύντροφος, πετοῦσε χαρούμενα, ὅπως πάντα, κοντά του.

Ο Γέροντας κάθησε σ' ἓνα ἄλώνι, λίγο πιό πέρα ἀπὸ τὸ Μοναστήρι καὶ χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ, ἀποκοιμήθηκε. Ξαφνικά, τὸ χελιδόνι ἄρχισε νὰ πετᾷ ὀρμητικά πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του, χτυπώντας μέ δύναμι τὰ φτερά του καὶ τιτιβίζοντας ἔντονα, σάν νὰ ἤθελε νὰ τὸν ξυπνήσῃ καὶ νὰ ἐπισημάνῃ κάποιον κίνδυνο.

Πράγματι! Ὁ παπα-Φιλάρετος ξύπνησε ἐξ αἰτίας ὅλης αὐτῆς τῆς φασαρίας. Σηκώνει τὸ κεφάλι του, ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ τί νὰ δῆ; Ἐνα μεγάλο ἔρπετό τὸν πλησίαζε μέ ἄγριες διαθέσεις. Τό χελιδόνι, πού εἶχε γίνει μόνιμος συνοδός του, εἶχε κάνει μέ τὴν σειρά του τὸ δικό του ἔλεος στὸν ἐλεῆμονα Γέροντα.

✠

Αθωνική

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ
ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ
ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΑΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ Σίμων Μοναχός
ΕΚΔΟΤΗΣ Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης

Υπεύθυνος τυπογραφείου Παναγιώτης Νταλακούρας
Κυρίλλου Δουκάρως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447-903
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ 0,10 € κωδ. ταχ. 2777

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Τακ. Προβλεπόμενα
ΑΘΗΝΑ 14
Αριθμός Άδειας
4939

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με

ΤΙΜΗΣ ΕΝΕΚΕΝ